

THE

JULIE
KAGAWA

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

IRON

az elveszett herceg

PRINCE

fine
selection

AZ ELVESZETT
HERCEG

I.

THE JULIE
KAGAWA

IRON

PRINCE
az elveszett herceg
AZ ELVESZETT
HERCEG
I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Guro Ronnak
valamennyi „bátorsági érem” emlékére,
amit az órákon szereztem.*

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Az új srác

A NEVEM ETHAN CHASE.
És kétlem, hogy megérem a tizennyolcadik születésnapomat.

Nem azért mondom, hogy drámázzak; ezek tények. Csak azt az egy dolgot bánom, hogy annyi embert belerángattam ebbe a jó nagy zűrbe. Nem kéne szenvedniük miattam. Különösen... neki. Istenem, ha bármit is visszacsinálhatnék, soha nem mutatnám meg neki újra a világot, a minket körülvevő rejtett világot! *Tudtam*, hogy nem lenne szabad beengednem. Ha egyszer meglátod Őket, soha nem hagynak békén. Soha nem fognak elengedni. Talán, ha elég erős lettem volna, most nem lenne itt velem, és nem várna velem együtt a halálra.

Minden aznap kezdődött, amikor új iskolába kerültem. Immár sokadik alkalommal.

AZ ÉBRESZTŐÓRA REGGEL HATKOR SZÓLALT MEG, de én már egy órája ébren voltam, hogy felkészüljek furcsa, elcseszett életem egy újabb napjára. Bárcsak olyan lennék, mint azok a srácok, akik csak úgy ki-pattannak az ágyból, felkapnak egy pólót, és már indulhatnak is! De sajnos az én életem nem ilyen normális. Ma például a hátizsákom oldalsó zsebeit szárított orbáncfűvel töltöttem meg, és egy doboz sót is beleöntöttem a tollak és füzetek közé. Három szöveget vertem az új bakancsom sarkába, amit anya vett nekem a félévre. Az ingem alatt egy

vaskeresztet viselek egy láncon, és tavaly nyáron rakattam a fülembe egy szegecses piercinget. Eredetileg egy ajakgyűrűt meg egy szemöldökpiercinget is csináltattam, de apa dührohamot kapott, amikor meglátta, hogy nézek ki, és csak a szegecsket tarthattam meg.

Felsőhajtottam, és gyors pillantást vetettem magamra a tükörben, hogy ellenőrizzem, mennyire nézek ki riasztóan. Néha rajtakaptam anyát, hogy szomorúan néz rám, mintha azon tűnődne, hová tűnt a kislfia. Egykor göndör barna hajam volt, mint apának, de aztán fogtam egy ollót, és tépett, egyetlenlen tüsihajat kreáltam magamnak. Régebben ragyogó kék szemem volt, mint anyának és nem mellékesen, a nővéremnek. De az évek során a szemem sötétebbé vált, füstös kékesszürkére változott – apa azzal szokott viccelni, hogy minden biztonnal attól, hogy túl sokat ragyogott korábban. Fiatalabb koromban nem aludtam késsel a matracom alatt, nem szórtam sót az ablakok köré, és nem lógott patkó a szobám ajtaja felett. Soha nem voltam „merengő”, „ellenséges” és „elviselhetetlen”. Régebben többet mosolyogtam és nevettem. Mostanában ritkán fordul elő ilyesmi.

Tudom, hogy anya aggódik értem. Apa azt mondja, hogy ez normális tinédzserkori lázadás, hogy csak egy „átmeneti szakaszon” megyek keresztül, és hogy majd kinövök belőle. Sajnálom, apa. De az én életem távolról sem normális. És nem tudom, hogyan tudnék más-képp hozzáállni ehhez.

– Ethan? – Anya halk, tétova hangja szűrődött be a csukott ajtómon túlról. – Elmúlt hat óra. Fent vagy?

– Fent vagyok. – Felkaptam a hátizsákomat, és a fehér pólómra húztam, amit kifordítva viseltem, a címkéjével kifelé. Egy is egy apró furcsaság, amit a szüleim mára megszoktak. – Mindjárt megyek.

Felkaptam a kulcsom, és kiléptem a szobámból, miközben átjárt a lemondás és a rettegés ismerős érzése. *Jól van. Essünk túl ezen a napon!*

Furcsa családom van.

Ha csak úgy ránk néznél, nem is sejtened. Teljesen normálisnak tűnünk; egy kedves amerikai család egy szép külvárosi környéken, egy szép, rendezett utcában, kedves szomszédokkal körülvéve. Tíz évvel ezelőtt a mocsárban éltünk, disznókat tenyésztettünk. Tíz évvel

ezelőtt szegények voltunk, de boldogok, az isten háta mögött. Ez még azelőtt volt, hogy beköltöztünk volna a városba – mielőtt újra csatlakoztunk volna a civilizációhoz. Apának eleinte nem tetszett a dolog; az egész eddigi életét földművesként töltötte. Nehéz volt alkalmazkodnia, de végül sikerült. Anya végül meggyőzte arról, hogy közelebb kell lennünk az emberekhez, hogy nekem is közelebb kellennem az emberekhez, mert az állandó elszigeteltség rosszat tesz nekem. Persze apának ezt mondta, de én tudtam a valódi okot. Félt. Attól félt, hogy megint elragadnak; hogy elrabolnak a tündérek, és magukkal visznek Sohaföldre.

Ja, én mondtam, hogy a családom furcsa. És a legrosszabbat még nem is mondtam.

Valahol a messzeségben van egy nővérem. Egy féltestvérem, akit évek óta nem láttam, és nem azért, mert elfoglalt vagy házas, vagy az óceán túloldalán él egy távoli országban.

Hanem azért, mert ő egy királynő. Egy tündérkirálynő, egy közülik, és soha nem térhet haza.

Na, most mondd erre, hogy nem totál elcseszett az egész!

Persze, nem mondhatom el senkinek. A normális emberek számára a tündérek világa rejtett, láthatatlan, a fényes ködbe veszik. A legtöbb ember akkor sem venne észre egy goblint, ha az odasétálna és orrba harapná. Nagyon kevés halandót átkoztak meg a látás képességével, így aztán nem sokan látják a sötét sarkokban és ágyak alatt ólálkodó tündéreket sem. Ők azok, akik tudják, hogy az a különös, hátborzongató érzés, amikor tudod, hogy valaki figyel, nem csak a képzeletünk szüleménye, és hogy a pincében vagy a padláson hallható zajokat nem a házban lakók okozzák.

Amilyen mákom van, történetesen én is a látók közé tartozom.

A szüleim persze aggódnak, anya különösen. Az emberek azt gondolják rólam, hogy bogaras vagyok, veszélyes, és talán egy kicsit flúgos is. Ha az ember mindenhol tündéreket lát, ez a mellékhatás könnyen jelentkezhet. Mert ha a tündérek tudják, hogy látod őket, hajlamosak pokollá tenni az életedet. Tavaly kirúgtak az iskolából, mert felgyújtottam a könyvtárat. Mit mondhattam volna? Hogy ártatlan vagyok,

mert én csak egy csapatnyi vörös sipkás elől menekültem, akik követtek az utcáról? És nem ez volt az első alkalom, hogy a tündérek bajba sodortak. Én voltam a „rossz gyerek”, akiről a tanárok halkán beszéltek: a csendes, veszélyes gyerek, akiről mindenki azt gondolta, hogy egyszer majd az esti hírekben fog szerepelni valami szörnyű, sokkoló bűntény miatt. Néha ez nagyon idegesített. Engem nem igazán érdekelt, mit gondolnak rólam, de anyának nehéz volt, ezért próbáltam jó lenni. De hiába.

Ebben a félévben ismét új iskolában kezdek, egy új helyen. Egy olyan helyen, ahol mindent „tisztá lappal” kezdhetek – mintha ez bármire is garanciát jelentene. Amíg látom a tündéreket, addig nem hagynak békén. Csak annyit tehetek, hogy megvédem magam és a családomat, és remélem, hogy a végén nem ártok senkinek.

Anya a konyhaasztalnál ült, amikor kijöttem, és szemlátomást már várt rám. Apa nem volt ott. A UPS-nél dolgozott éjszakai műszakban, és gyakran késő délutánig aludt. Általában csak a vacsoránál és a hétvégéken láttam őt. Ez egyáltalán nem jelentette azt, hogy megfélemlített rólam; anya talán jobban ismert engem, de apának nem okozott gondot, hogy büntetéseket osztogasson, ha úgy gondolta, hogy lógok, vagy ha anya panaszkodott rám. Két éve kaptam egy négyest természettudományból; ez volt az utolsó eset, hogy rossz jegyet kaptam.

– Nagy nap – köszöntött anya, amikor a hátizsákot a pultra dobtam. Kinyitottam a hűtőt, és benyúltam a narancsléért. – Biztos vagy benne, hogy odatalálsz az iskolába?

Bólintottam.

– Beírtam a telóm útvonaltervezőjébe. Nincs olyan messze. Nem lesz gond.

Anya tétovázott. Tudtam, hogy nem akarja, hogy egyedül menjek, annak ellenére, hogy halálra dolgoztam magam, hogy összespóroljam a pénzt egy kocsira. A rozsdás, szürkészöld kis pickup, ami apa kocsija mellett állt, egy végigmelózott nyár eredménye: hamburgert sütöttem, mosogattam, kiömlött italt, ételt és hányást mostam föl. Ami azt jelenti, hogy a hétvégéket azzal töltöttem, hogy késő estig dolgoztam, és távolról néztem, ahogy a többi velem egykorú fiú bandázik,

csajozik és úgy szórja a pénzt, mintha az égből pottyant volna az ölükbe. *Kérdemteltem* azt a pickupot, és biztos, hogy nem fogok a rohadt busszal járni a suliba.

De mivel anya azzal a szomorú, már-már aggódó arckifejezéssel nézett rám, sóhajtottam egyet, és azt kérdeztem motyogva:

– Akarod, hogy felhívjalak, amint odaértem?

– Nem, kicsim. – Anya kihúzta magát, és legyintett. – Semmi baj, nem kell felhívnod. Csak... kérlek, legyél óvatos!

Hallottam a kimondatlan szavait is. *Légy óvatos Velük! Ne hívd fel magadra a figyelmüket! Ne hagyj, hogy bajba sodorjanak! Próbáld meg ezúttal az iskolában maradni!*

– Úgy lesz.

Egy ideig még habozott, aztán gyors puszit nyomott az arcomra. Úgy tett, mintha nagyon sok dolga lenne, és beballagott a nappaliba. Lehúztam a gyümölcslevet, aztán töltöttem magamnak még egy pohárral, és kinyitottam a hűtőt, hogy visszategyem a dobozt.

Ahogy becsuktam az ajtót, egy mágnes arrébb csúszott, majd a padlóra esett, a papírlappal együtt, amit addig rögzített. *Kali bemutató, szombat*, ez állt rajta. Felkaptam, és hagytam, hogy egy pillanatra átjárjon az izgalom. Pár éve kezdtem el kalira járni, ami egy filippínó harcművészet, a célom pedig az volt, hogy jobban meg tudjam védeni magam azoktól a dolgoktól, amelyekről tudom, hogy rám leselkednek. Azért vonzott a kali, mert nemcsak azt tanítja meg, hogyan véd meg magad üres kézzel, hanem bot-, kés- és kardforgatásra is kiképeznek. És a törrel rendelkező goblinok meg a kardforgató nemesek világában mindenre készen akartam állni. Azon a hétvégén a csoportunk bemutatót készült tartani egy harcművészeti versenyen, és én is részese voltam a műsornak.

Ha addig el tudom kerülni a bajt. Nálam ez mindig nehezebb, mint ahogy eleinte tűnik.

ÚJ ISKOLÁT KEZDENI AZ ŐSZI FÉLÉV KELLŐS KÖZEPÉN SZÍVÁS.

Én már csak tudom. Csináltam már ilyet korábban is. Nem egy kellemes élmény: találd meg a szekrényed, viseld el, hogy mindenki

téged bámul a folyosón, és ne látszódjon, milyen zavarban vagy, amíg a padodhoz nem érsz, miközben vagy húsz szempár figyel.

Talán harmadszorra sikerül, gondoltam borúsán, és beültem a helyemre, ami szerencsére a hátsó sarokban volt. Legalább két tucat tekintet perzselte a képemet, de igyekeztem nem törődni velük. Talán ezúttal kibírom a félévet anélkül, hogy kirúgnának. Még egy év – csak még egy évet adjatok, és utána szabad vagyok! Legalább a tanár nem állított ki a terem elejére, hogy bemutasson mindenkinek; az kínos lett volna. Sosem értettem, miért tartják szükségesnek ezt a megaláztatást. Elég nehéz beilleszkedni anélkül is, hogy már az első nap reflektorfénybe kerüljön az ember.

Nem mintha én be akartam volna „illeszkedni”.

Továbbra is éreztem a sarkom felé irányuló kíváncsi pillantásokat, és arra koncentráltam, hogy ne nézzek fel, ne vegyem fel a szemkontaktust senkivel. Hallottam az emberek suttogását, mire még jobban előregörnyedtem, és az angolkönyvem borítóját kezdtem tanulmányozni.

Valami landolt az asztalomon: egy füzetből kitépett, négyzet alakúra összehajtogatott lap. Nem néztem fel, nem akartam tudni, ki dobta felém. Az íróasztal alá csúsztattam, szétnyitottam az ölemben, és lenéztem.

Te vagy az a gyerek, aki felgyújtotta az iskoláját? Ez állt rajta, kusza kézírással.

Sóhajtvá összegyűrtem a levelet. Szóval már hallották a pletykákat. Szuper. Az a helyzet, hogy benne voltam a helyi újságban: egy fiatalkorú bűnöző, akit láttak elmenekülni a bűncselekmény helyszínéről. De mivel senki sem látta, hogy ténylegesen felgyújtottam volna a könyvtárat, sikerült elkerülnöm, hogy börtönbe kerüljek. Éppenhogya. Kuncogást és suttogást hallottam valahonnan jobbra tőlem, majd egy újabb összehajtogatott papírdarab röppent a karomnak. Feldühödtem, és ezúttal olvasás nélkül akartam kidobni a cetlit, de a kíváncsiság felülkerekedett bennem, és gyorsan belekukkantottam.

Tényleg megkéseledt az a fiút a javítóban?

– Mr. Chase.

Miss Singer közeledett felém a padsorok között, szigorú arca beesttnek tűnt a szemüvege mögött. Vagy talán csak a sötét, feszes konty húzta hátra a bőrét annyira, hogy a szeme összeszűkülött tőle. A karkötői csilingeltek, amikor kinyújtotta a kezét, és intett az ujjával. A hangja komoly volt.

– Adja azt ide, Mr. Chase!

Két ujjal tartottam felé a cetlit, és nem néztem rá. Kikapta a kezemből a lapot, majd azt motyogta:

– Keressen meg óra után!

A fenébe! Harminc perc telt el az új féléből, és máris bajban voltam. Ez nem sok jót ígért az év hátralévő részére. Még jobban lecsúsztam a székben, és még jobban meggörnyedtem, hogy óvjam magam a kíváncsi tekintetektől, miközben Miss Singer visszatért az osztályterem elejébe, és folytatta az órát.

AZ ÓRA VÉGEZTÉVEL A HELYEMEN MARADTAM, hallgattam a székcsikorgást, a csoszogó cipők hangját és a vállakra dobált táskák puffanását. Hangzavar vett körül, a diákok beszélgettek és nevetgéltek, saját kis csoportjaikba tömörülve. Amikor elindultam kifelé, végre felnéztem, és végigmértem azt a néhány embert, aki még a teremben maradt. Egy szőke, szemüveges fiú állt Miss Singer íróasztalánál, és fecsegett; a tanár nyugodt derűvel hallgatta. A srác lelkes kölyökkutya-tekinetéből világosan látszott, hogy vagy mérhetetlenül szerelmes, vagy a tanárnő kedvence címre pályázik.

Néhány lány állt az ajtó mellett, galambok módjára csoportosulva, burrogva és vihogva. Láttam, hogy a fiúk közül többen is megbámulják őket, ahogy elvonulnak mellettük, igyekezve elkapni a tekintetüket, de csalódnuk kellett. Halkan felhorkantam. *Sok szerencsét hozzájuk!* A lányok közül legalább három szőke, karcsú és gyönyörű volt, és néhányan rendkívül rövid szoknyát viseltek, amiben remekül érvényesült hosszú, napbarnított lábuk. Ez nyilván az iskola pomponcsapata lesz, gondoltam, és a magamfajta srácoknak – vagy bárkinek, aki nem sportoló vagy gazdag – esélyük sincs.

Aztán az egyik lány megfordult, és egyenesen rám nézett.

Elfordítottam a tekintetem, remélve, hogy senki sem veszi észre. Eddigi tapasztalataim szerint a pomponlányok általában nagydarab, kontrollmániás futbollsztárokkal szoktak járni, akik az „előbb üss, aztán kérdezz” elvét vallják. Nem akartam, hogy már az első napomon a szekrényemhez vagy a mosdófülke falához lapítsanak, és beverjék az arcom, mert volt pofám ránézni egy hátvéd barátnőjére. Újabb sutogásokat hallottam; elképzeltem, ahogy ujjal mutogatnak rám, majd döbbsent, halk sikolyok és zihálások hangja úszott felém.

– Tényleg meg fogja csinálni! – sziszegte valaki, majd gyorsuló léptek zaja következett. Az egyik lány elszakadt a falkától, és felém közeledett. Csodálatos.

Menj innen, gondoltam, és távolabb húzódtam a fal felé. Nincs semmim, amire vágyasz, vagy amire szükséged van. Nem azért vagyok itt, hogy bebizonyítsd, nem félsz a kemény új sráctól, és nem akarok összeveszni a húgyagyú pasissal. Hagyj békén!

– Szia!

Lemondóan megfordultam, és egy lány arcába bámultam.

Alacsonyabb volt, mint a többiek, inkább pimasz és aranyos, mintsem kecses vagy szép. Hosszú, egyenes haja tintafekete volt, az arca előtt néhány élénk zafírkék tincsel. Tornacipőt és sötét farmert viselt, ami elég szűk volt ahhoz, hogy rátapadjon karcsú lábára, de nem annyira, hogy úgy nézzen ki, mint amit ráfestettek. Meleg, barna szemével végigmért, ahogy ott állt velem szemben, összekulcsolt kézzel. Egyik lábáról a másikra állt, mintha egy percre sem tudna nyugton maradni.

– Bocsánat a cetli miatt – folytatta, miközben én hátrébb léptem, hogy óvatosan szemügyre vegyem. – Mondtam Regannak, hogy ne tegye. Miss Singernek olyan szeme van, akár egy sólyomnak. Nem akartunk bajba keverni. – Elmosolyodott, és ettől mintha felragyogott volna a fény. A szívem összeszorult; nem akartam, hogy beraagyja a termet. Nem akartam, hogy bármit is észrevegyek ebből a lányból, különösen azt nem, hogy mennyire vonzó. – Kenzie vagyok. Vagyis Mackenzie a teljes nevem, de mindenki csak Kenzie-nek hív. Ha Macnek merészelsz hívni, megütlek!

A többi lány csak tátogott és sutyorgott mögötte, és olykor lopva felénk pillantottak. Hirtelen úgy éreztem magam, mint valami kiállítási tárgy az állatkertben. Forrt bennem a düh. Csak egy érdekesség voltam számukra; a veszélyes új fiú, akit meg lehet bámulni és akiről lehet pletykálni.

– Te pedig...? – nézett rám várakozón Kenzie.

Elfordítottam a tekintetem.

– Semmi közöd hozzá.

– Oké. Váó. – Meglepettnek tűnt, de nem dühösnek. Egyelőre. – Hát... erre nem számítottam.

– Szokj hozzá! – Legbelül magam is összerendeztem a saját hangom hallatán. Seggfej voltam; ezzel teljesen tisztában voltam. Ahogy azzal is, hogy ezzel minden esélyemet eljátszottam arra, hogy befogadnak ezen a helyen. Aki így beszél egy csinos, népszerű pomponlánnyal, az garantáltan kiesik a pikszisből. Mindjárt visszatér a barátaihoz, aztán elindítanak egy pletykát, ami szép lassan elterjed, engem pedig az év hátralévő részében mindenki messziről kerülni fog.

Helyes, gondoltam, ahogy magamat győzködtem. Pont ezt akarom. Így senkinek sem esik bántódása. Hagyjon békén mindenki!

Csakhogy... ez a lány nem ment el. A szemem sarkából láttam, hogy hátradől, és azzal a furcsa vigyorral az arcán keresztbe teszi a két karját maga előtt.

– Nem kell undoknak lenni – mondta, és úgy tűnt, nem tántorítja el az agresszivitásom. – Nem randit kérek, keményfiú, csak a nevedet.

Miért beszélt még mindig hozzám? Nem voltam elég világos? Nem akarok vele beszélni. Nem akarok válaszolni a kérdéseire. Minél tovább beszélgetek valakivel, annál nagyobb az esélye, hogy észreveszik, és akkor újrakezdődik az egész rémálom.

– Ethan – motyogtam, továbbra is a falat bámulva. Aztán erőt vettem magamon, és még hozzátettem: – Most pedig húzz el!

– Hű! Milyen harcias valaki. – A szavaim nem azt a hatást váltották ki, amit szerettem volna. Ahelyett, hogy elüldöztem volna, inkább mintha... érdeklődést váltottam volna ki belőle. Mi a fene? Ellenálltam a késztetésnek, hogy ránézzek, bár továbbra is magamon éreztem

azt a mosolyt, ami kizárólag nekem szólt. – Csak próbáltam kedves lenni, mivel ez az első napod, meg minden. Mindenkiel ilyen vagy, akit megismeresz?

– Miss St. James! – A tanárunk hangja visszhangzott a teremben. Kenzie megfordult, én pedig lopva rápillantottam. – Beszélnem kell Mr. Chase-szel – folytatta Miss Singer, és Kenzie-re mosolygott. – Menjen a következő órájára, kérem!

Kenzie bólintott.

– Persze, Miss Singer. – Hátrapillantott és rajtakapott, hogy őt nézem. Elvigyorodott, mielőtt elfordíthattam volna a tekintetem. – Viszlát, keményfiú!

Néztem, ahogy szökdécselve visszatér a barátaihoz, akik vihogva és suttogva körbevették. Visszapillantottak rám, majd az ajtón át a folyosóra vonultak, kettesben hagyva a tanárnővel.

– Jöjjön ide, Mr. Chase! Már, ha nem bánja. Nem akarok a terem túlsó végébe kiabálni.

Feltápaszkodtam, és végigsétáltam a padosorok között, hogy az egyik első padba dobjam le magam. Miss Singer egy ideig éles, fekete szemmel figyelt a szemüvege fölött, majd belekezdett egy kiselőadásba arról, hogy nem tolerálja a durvaságot, és bár megérti a helyzetemet, tudja jól, hogy ha akarom, többet is ki tudok hozni magamból. Mint-ha tényleg csak ezen múlna minden.

Köszö, de nyugodtan spórolja meg a levegővételt! Már annyiszor hallottam ezt a dumát. Hogy bizonyára nagyon nehéz új helyre költözni és egy új iskolában mindent az elejéről kezdeni. Hogy biztos nagyon rossz a családi életem. Ne tegyen úgy, mintha tudná, min megyek keresztül! Nem ismer engem. Semmit sem tud az életemről. Sem maga, sem más.

És ha rajtam múlik, ez így is marad.

A KÖVETKEZŐ KÉT ÓRÁMAT UGYANÍGY VÉSZELTEM ÁT: mindenkit ignoráltam magam körül. Amikor eljött az ebédidő, figyeltem a diákokat, és amikor láttam, hogy a folyosón az ebédlő felé vonulnak, megfordultam, és az ellenkező irányba mentem.

Az osztálytársaim kezdtek az agyamra menni. Ki akartam menni az épületből, távol a tömegtől és a kíváncsi tekintetektől. Nem akartam egy asztalnál ücsörögni egyedül, attól rettegvé, hogy valaki odajön hozzám „beszélgetni”. Senki sem barátságból tenné, ebben teljesen biztos voltam. Mostanra az a lány meg a barátnői valószínűleg az egész iskolában elterjesztették az első találkozásunk történetét; talán még hozzá is tettek néhány dolgot, például, hogy sértegettem őt, de közben meg nyomultam is rá. Szóval nagyon nem volt kedvem senkinek a pasijával egyezkedni és felháborodott kérdésekre reagálni. Azt akartam, hogy békén hagyjanak.

Ráfordultam egy másik folyosóra, azzal a szándékkal, hogy találjak az épületben valami félreeső zugot, ahol nyugodtan ehetek, erre pont abba botlottam bele, amit a leginkább el akartam kerülni.

Egy fiú állt háttal a szekrényeknek; vékony válla előregörnyedt, arckifejezése rémült volt. Szemlátomást csapdába esett: két nagyobb fiú állt előtte, széles vállúak, vastag nyakúak, és a falhoz szorított fiúra meredtek. Egy pillanatra azt hittem, hogy a srácnak pofaszakálla van. Aztán esdeklőn rám nézett narancssárga szemével, és megláttam, hogy szalmaszöke hajából két szőrös fül áll ki.

Káromkodtam. Halkan, és olyan szóval, amiért anya letépné a fejem. Ennek a két idiótának fogalma sem volt arról, mit csinálnak. Persze nem láthatták, hogy mi is ő valójában. Az „ember”, akit sarokba szorítottak, közülük való volt, a tündérek egyike, vagy legalábbis részben tündér. A *félvér* kifejezés futott át az agyamon, és ökölbe szorult a kezem a kajás zacskómon. Miért? Miért nem tudok soha megszabadulni tőlük? Miért bukkannak fel folyton, bármerre is megyek?

– Ne hazudj nekem, torzszülött! – mordult rá az egyik sportoló, és nekilökte a fiú vállát a szekrényeknek. Rövid, vörösesbarna haja volt, és valamivel alacsonyabb, mint bikanyakú társa, de nem sokkal. – Regan látott téged tegnap a kocsim körül sündörögni. Szerinted vicces, hogy majdnem leszaladtam az útról? He? – Megint lökött rajta egyet, és a fiú teste hangos csattanással ütődött neki a szekrényeknek. – Az a kígyó nem magától mászott be oda!

– Nem én voltam! – tiltakozott a félvér, és visszahőkölt az ütéstől. Amikor kinyitotta a száját, észrevettem a hegyes szemfogak villanását, de a két sportoló persze ezt nem láthatta. – Brian, esküszöm, nem én voltam!

– Tényleg? Szóval, akkor hazugnak nevezed Regant? – kérdezte a kisebbik, majd a barátjához fordult. – Szerintem a csodabogár most nevezte hazugnak Regant, hallottad ezt, Tony? – Tony mogorván ropogtatta az ujjperceit, Brian pedig visszafordult a félvér felé. – Ez nem volt túl okos húzás, lúzer. Miért nem teszünk egy látogatást a mosdóba? Újra megismerkedhetsz Mr. Budival.

Ó, nagyszerű. Annyira nem vágytam erre. Sarkon kéne fordulnom, és lelépni innen. *Részben tündér*, figyelmeztetett a józan eszem. *Ha ebbe most belekeveredsz, biztosan felhívod magadra a figyelmüket.*

A félvér összerezett. Láthatóan rettegett, de beletörődött a sorsába. Mintha hozzászokott volna ehhez a bánásmódhoz.

Sóhajtottam. Majd ismét valami jó nagy hülyeséget csináltam.

– Hát, nagyon örülök, hogy ezen a helyen is ugyanolyan gorillaképpű barmok vannak, mint a régi iskolámban – szólaltam meg, de közben nem mozdultam. Tágra nyílt szemmel felém néztek, én pedig elvgyorodtam. – Mi a baj, apuci megvonta a zsebpénzeteket ebben a hónapban, úgyhogy lúzerekből és nyomikból kell kivernetek a lóvét? Hiába a sok gyakorlás, a manőverezés még most sem megy?

– Ki a fene vagy te? – A kisebbik izomagyú, Brian tett felém egy fenyegető lépést, és már ott is volt, pár centire az arcomtól. Visszanéztem rá, továbbra is vigyorogva. – Mi van, ő a fiúd? – Aztán hangosabban azt kérdezte: – Meg akarsz halni, kis buzi?

Most már persze kezdtünk feltűnést kelteni. A diákok, akik eddig elfordították a fejüket, és úgy tettek, mintha nem látnák a szekrény-nyel szemben álló három srácot, elkezdtek nézelődni, mintha erőszakot éreznének a levegőben. „Bunyó”, sutyorogták néhányan a tömegben. Egyre gyorsabban terjedt a hír, mígnem úgy éreztem, mintha az egész iskola ezt a kis drámát nézné, ami a folyosó közepén játszódik. A fiú, akit piszkáltak, a félvér, rémült, bocsánatkérő pillantást

vetett rám, majd elszaladt, és eltűnt a tömegben. *Szívesen*, gondoltam, és ellenálltam a késztetésnek, hogy a szemem forgassam. Na, tessék, megint egy jó nagy szarkupacba léptem – ennyi erővel akár ki is adhatnám magam.

– Te vagy az új kölyök – morogta Brian társa, miközben a szekrényektől eltávolodva kilépett a másik mögül. – Aki a Southside-ről jött.

– Ó, igen. – Brian a barátjára pillantott, majd vissza rám. Az ajka megvetően lefelé görbült. – Te vagy az a gyerek, aki a javítóban nekiment a cellatársának – folytatta emeltebb hangon, hogy a közönség jól hallja. – Miután felgyújtotta az iskolát, és kést rántott egy tanárra.

Felvontam a szemöldököm. *Tényleg? Ezt még nem hallottam.*

Elhűlt zihálás és susmogás járta át a diákok tömegét, futótűzként gyorsulva. Ennek a híre holnapra bejárja az egész iskolát. Azon tűnődtem, vajon hány büntényt tudnék még hozzátenni a már így is hosszú képzeletbeli listámhoz.

– Azt hiszed, kemény vagy, te kis buzi? – A tömeg jelenlététől felbátorodva Brian gonosz vigyorral a képén közelebb lépett. – Szóval pirománia és bűnözés, nagy ügy. Azt hiszed, félek tőled?

Hát, majd fogsz.

Kihúztam magam, és szembenéztem az ellenséggemmel.

– Pirománia, mi? – ismételtem, és megmutattam, hogy én is tudok gúnyosan mosolyogni, ha akarok. – És én még azt hittem, olyan hülye vagy, mint amilyennek látszol. Ma tanultad ezt az idegen szót?

Az arca eltorzult, és felém lendült. Baromi közel voltunk egymáshoz, így egy csúnya jobb horog érkezett az állkapcsom felé. Elrántottam magam előle, majd meglöktem a karját, a falnak taszítva. Üvöltés és éljenzés harsant körülöttünk, amikor Brian dühösen megpördült, és másodszor is felém lendült. Elfordultam, az öklömet az arcom elé szorítottam, hogy védekezzek, mint egy bokszoló.

– Elég!

Tanárok jelentek meg a semmiből, és szétválasztottak minket. Brian kapálódzott, próbálta lerázni magáról a tanár kezét, hogy nekem

jöjjön, de én hagytam, hogy elhúzzanak a helyszínről. Az, aki engem kapott el, szorosan magához húzta a grabancomat, mintha attól félne, hogy ha elszabadulok, behúzok neki egyet.

– Az igazgatói irodába, Kingston! – utasította a tanár Briant, maga előtt terelgetve a folyosón. – Mozgás! – Aztán rám nézett. – Te is, új fiú. És jobb, ha imádkozol, hogy ne találjunk nálad kést, különben olyan hamar repülsz innen, hogy köpni-nyelni sem lesz időd.

Miközben az igazgatói irodába rángattak, láttam, hogy a tömegből a féltündér engem figyel. Komoly és bús narancssárga tekintete folyamatosan követett, míg be nem fordítottak egy sarkon, és el nem tűntem a szeme elől.

MÁSODIK FEJEZET

Félvér

LEDOBTAM MAGAM A SZÉKBE AZ IGAZGATÓI IRODÁBAN, és keresztbe tett karral vártam, hogy a szemben ülő férfi észrevegyen minket. A mahagóni íróasztalon egy aranszínű tábla állt, rajta az alábbi szavak: *Richard S. Hill, igazgató*, de a tábla tulajdonosa nem vetett ránk többet egy pillantásnál, amióta bevitték minket. Az alacsony, kopaszodó, horgas orrú és gyér szemöldökű fickó előrehajolva vizslatta a számítógépe képernyőjét, miközben a homlokát ráncolta. A száját összeszorította, ahogy a monitort figyelte, és nem zavartatta magát miattunk.

Egy-két perc elteltével a mellettem ülő izomagy türelmetlenül felsóhajtott.

– Szóval, ööö, maradnunk kell még? – kérdezte, és előrehajolt, mintha fel akarna állni. – Most már mehetek, ugye?

– Kingston – szólalt meg az igazgató, és végre felpillantott. Brianre pislogott, aztán ismét elkomorult. – Nagy meccsed lesz a hétvégén, ugye? Igen, te elmehetsz. Csak ne keveredj bajba többször! Nem akarok folyosói verekedésekről hallani, megértted?

– Persze, Mr. Hill. – Brian felállt, diadalittasan rám vigyorgott, majd kivonult az irodából.

Ó, ez így nagyon fair. Ez az izomagy vitte be az első ütést, de ugye nem akarjuk kockáztatni a csapat esélyét a győzelemre? Vártam, hogy az

igazgató észrevegyen, de ismét elmerült az olvasásban, vagy nem tudom, mit nézett annyira a képernyőn. Hátradőltem, keresztbe tettem a lábam, és vágyakozva bámultam kifelé az ajtón. Az óra ketyegése hallatszott csak a szűkös irodában, és a diákok megálltak, hogy az ajtón lévő ablakon keresztül bekukkantsanak, majd mentek is tovább.

– A maga aktája aztán nem semmi, Mr. Chase! – mondta végül Hill, anélkül, hogy felnézett volna.

Uralkodtam magamon, hogy ne rezzenjek össze.

– Verekedés, iskolakerülés, illegális fegyverek, gyűjtogatás. – Hátratólta a székét, és rám szegezte végre kemény, fekete szemét. – Van még valami, amit szeretne hozzátenni? Például azt, hogy rátámadt az iskola sztár-irányítójátékosára az első napján? Mr. Kingston apja tagja az iskolaszéknek, ha esetleg nem tudná.

– Nem én kezdtem azt a verekedést – motyogtam. – Ő volt az, aki megütött.

– Ó? Anélkül, hogy maga bármivel is provokálta volna? – Az igazgató fakó ajkai halvány mosolyra görbültek. – Csak úgy, ok nélkül?

A szemébe néztem.

– Ő és a focista haverja épp egy gyerek fejét akarták belenyomni a végébe. Közbeléptem, mielőtt megtették volna. Brian nem örült, hogy elrontottam a szórakozását, ezért megpróbálta szétverni az arcom. – Megvontam a vállamat. – Sajnálom, de így tetszik az arcom, ahogy van.

– A hozzáállása nem segít, Mr. Chase – jegyezte meg Hill a homlokát ráncolva. – Egy tanárnak kellett volna szólnia, hogy avatkozzon közbe. Így is nagyon vékony jégen táncol. – Fehér, pókszerű kezeit egymásra tette az asztalán, majd előrehajolt. – Mivel ez az első napja itt, ezúttal elengedem egy figyelmeztetéssel. De figyelni fogom magát, Mr. Chase. Ha még egyszer bajt kever, nem leszek ilyen elnéző. Megértette?

Megvontam a vállam.

– Aha.

A szeme megvillant.

– Azt hiszi magáról, hogy különleges, Mr. Chase? – A hangjába most már egy árnyalatnyi megvetés is vegyült. – Azt hiszi, maga az egyetlen „problémás fiatal”, aki bekerült ebbe az irodába? Ismerem a fajtáját, és mind ugyanoda jutnak előbb-utóbb: egyenesen a börtönbe, az utcára, vagy holtan valamelyik csatornába. Ha ezt az utat akarja követni, akkor csak folytassa! Rúgassa ki magát! Találjon magának egy állást, ahol rabszolgaként használják! Ne pazarolja az iskolánk idejét arra, hogy megpróbáljuk oktatni magát! És ne rángassa magával azokat, akik már elindultak a helyes úton. – Az ajtó felé rántotta a fejét. – Most pedig kifelé az irodámból! És meg ne lássam itt még egyszer! Füstölögve feltápáskodtam, és kislisszantam az ajtón.

A folyosók üresek voltak; mindenki visszatért az osztálytermeibe, és az ebéd utáni kakakómában várták az utolsó kicsengetést. Egy pillanatra azt fontolgattam, hogy hazamegyek, itt hagyom ezt a szánalmas, új iskolát meg a tiszta lapot, és beletörődöm abba, hogy soha nem fogok tudni beilleszkedni és normálisan élni. Úgysem ad rá esélyt senki.

De nem mehettem haza, mert anya ott várt volna. Tudtam, hogy nem mondana semmit, csak nézne rám azzal a szomorú, vádló, csalódott tekintetével – annyira szerette volna, hogy végre összejöjjön minden, hogy végre normális legyen az életem. Azt remélte, hogy ezúttal minden rendben lesz. Ha korán értem volna haza, bármilyen okból is, anya azt mondta volna, hogy holnap majd újra megpróbálhatom, aztán valószínűleg bezárkózott volna a szobájába sírni.

Ezzel képtelen voltam szembenézni. Rosszabb lenne, mint az a kioktatás, amit apa tartana nekem, ha megtudná, hogy ellógtam az iskolából. Ráadásul mostanában nagyon szerette a szobafogságot, és nem akartam megkockáztatni még egyet.

Már csak pár óra, mondogattam magamnak, majd vonakodva elindultam vissza az órára, ami épp trigonometria volt, hogy még fokozzam az örömeimet. Miért állítják úgy össze az órarendet mindenhol, hogy épp ebéd után következzen a matek, amikor mindenki félálomban van? *Túlélsz még pár órát. Különb is, mi baj történhetne?*

Volt pár ötletem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ahogy befordultam egy sarkon, máris éreztem azt a hideg, szúrós érzést a tarkómon, ami mindig jelezte, hogy figyelnek. Normális esetben tudomást sem vettem volna róla, de most épp dühös voltam, és nem koncentráltam annyira, mint máskor. Megfordultam, és hátrapillantottam.

A félvér a mosdó bejárata melletti folyosó végén állt, és engem figyelt. A szeme narancssárgán izzott, szőrös fülének hegye felém intgetett.

Valami lebegett mellette, valami kicsi és emberszerű, zümmögő szitakötőszárnyakkal és sötétzöld bőrrel. Hatalmas, fekete szemmel pislogott rám, majd vigyorra húzta a száját, kivillantva a fogát, aztán a levegőbe szökkent, és a mennyezeti panelek felé röppent.

Mielőtt leállíthattam volna magam, a tekintetem követte a mozgást. A pixi ijedten pislogott, és akkor rájöttem, hogy hibáztam.

Dühösen kaptam el róla a tekintetemet, de már késő volt. A francba! *Ostoba, ostoba hiba, Ethan!* A félvér szeme kikerekedett, ahogy rám, majd a pixire bámult tátott szájjal. Tudta. Tudta, hogy látom őket.

És most már *ők* is tudtak róla.

SIKERÜLT ELKERÜLNÖM A FÉLVÉRT AZZAL, HOGY ÓRÁRA MENTEM. Amikor megszólalt az utolsó csengő, felkaptam a hátizsákomat, és a gyors menekülés reményében lehajtott fejjel kisettem az ajtón.

Sajnos a parkolóig követett.

– Szia! – szólalt meg, ahogy mellém lépett, és átkeltünk a parkolón. Nem reagáltam, mentem tovább, a tekintetemet egyenesen előre szegezve. Szorosan követett, csak úgy trappolt utánam. – Figyelj, meg akartam köszönni neked. Azt, amit tettél. Köszönöm, hogy közbeléptél, tartozom neked. – Aztán elhallgatott, mintha várta volna, hogy mondjak valamit. Miután nem feleltem, hozzátette: – Egyébként Todd vagyok.

– Tőlem – motyogtam, és továbbra sem néztem rá. A homlokát ráncolta, mintha meglepte volna a reakcióm, én pedig továbbra is unott és barátságtalan arckifejezéssel bámultam előre. *Az, hogy megmentetlek attól az izomagyútól meg a gorillájától, még nem jelenti azt, hogy*